

til Ministeriet og udbad sig dets Svar. Ministeriet svarede: Intet at bemærke. Det var altsaa enigt deri, og nu slaar Statsrevisionen i sin Bedtegnning fast, at, eftersom denne Fremstilling er oversendt til Ministeriet i den Hensigt at tilveiebringe en Forstaelse, og Ministeriet Intet har havt derved at bemærke, saa maa en Overensstemmelse i Opfattelsen anses for at være tilstede. Denne Antegning har naturligvis sammen med den hele Betænkning været Rigsdagen forelagt, og ved ikke med et Ord at omtale den Fremstilling, som er given af Statsrevisionen, har den godtkjendt denne sammen med det hele Regnskabs, imen hvilken Indflydelse maa det da nu udøve paa Reservecapitalen? Dette er maaske et Spørgsmaal, der trænger til yderligere Belysning, men det træffer sig saa ganske mærkverdigt, at Svaret findes strax efter i den samme Betænkning paa en særdeles slaaende Maade. Inden jeg gaar over til at omtale Hovedsagen, skal jeg endnu i Forbigaaende nævne et mærkverdigt Uheld, som Nertallet har haft ved at læse Antegning 16 og den Indstilling, som Statsrevisionen har gjort i den. Antegning 16 gaar nemlig ud paa; at der er blevet et Par Udgifter tilbage, hvis Navn ikke nævnes, og dem har man ført til Udgift i Regnskabet for 1859—60. Man vil nu vide — og det vil man let kunne se, naar man læser Statsrevisionens ældre Betænkninger —, at det den Gang meget hyppig forekom, at man ikke opførte Udgifter og stundom heller ikke Indtægter i det Regnskab, som de i Virkeligheden angik; men da et Regnskabs Paaalidelighed naturligvis i en væsentlig Grad er afhængig af, at alle Indtægter og Udgifter ere optagne deri, har det stadig været Gjenstand for Paataale i Statsrevisionens Betænkninger, at saadanne Uregelmæssigheder have fundet Sted, og man fandt det rigtigt at henlede Opmærksomheden stærkere paa den Uregelmæssighed ved at gjøre Indstilling derom til Rigsdagen. Der findes, tør jeg forsikre, mere end Hundrede saadanne Indstillinger, og den Indstilling, hvorefter der her handles, gaar ud paa, at det saar at passere, at disse to Udgifter, der høre hjemme i tidligere Aar, ere førte Reservecapitalen til Udgift i Regnskabsaaret 1859—60. Det er denne Feil, der rettes, og derpaa har det ærede Mindretal i Udvalget allerede gjort opmærksom ved en tidligere Leilighed. Jeg kan ganske slutte mig til, hvad der er udtalt af ham; det er utvivlsomt den ene rigtige Fortolkning. Da man nu imidlertid ved at lede efter i Statsrevisionens Betænkning for 1859—60 har fundet Antegning 16, maa jeg i højeste Grad beklage, at man ikke har læst lidt videre og har fundet Antegning 17, som begynder paa samme Side. Man vilde have undgaaet adskillige Betæneligheder og mange Bryderier, hvis man havde været saa heldig at faae ogsaa denne Antegning at se. Den angaar ligeledes

Reservecapitalen og begynder med en i og for sig aldeles indifferent Begjæring om Oplysning om Sædtillægsberegning. Dette lade vi ganske ude af Betragtning; men dernæst komme vi til noget Andet, hvorpaa jeg vil henlede de Herrers særlige Opmærksomhed. Det oplyses nemlig, at Theatrets Reservecapital ved Begyndelsen af Aaret 1858—59 havde en Beholdning af 407 Rd. 82 s. Efter de ældre Regler var der i Arets Løb ført til Indtægt paa Reservecapitalen 20,323 Rd. Reservecapitalen eiede altsaa, naar dens Kapital beregnedes paa denne Maade, ved Slutningen af Aaret 20,700 og nogle Rigsdaler. Hvorledes er det nu gaaet med denne Eiendom? Hver en Skilling er brugt til at dække Underbalancen, og Statsrevisionen konstaterer derfor, at Theatrets Finantsperiode 1859—60 slutter uden Beholdning for Reservecapitalen. Derved er Historien dog ikke ude; thi Underbalancen har ikke fuldt ud ladet sig dække paa denne Maade, og der er altsaa opført som Gjæld paa Reservecapitalen en Kapital, jeg tror paa 15,000 Rd. Jeg indestaar ikke for dette Tal, men det gjør ogsaa lige meget, hvad Størrelse det har; der er, kort sagt, opført en Kapital som Gjæld for Reservecapitalen. Her have vi da samlet paa eet Sted alle de Ulykker, som kunne overgaa en Reservecapital. Den ældre Beholdning, som var tilstede fra det foregaaende Aar, er forsvunden; hvad der er ført til Indtægt i Arets Løb, er brugt, og der er tillige gjort Gjæld paa Fonden. Hvad siger nu Statsrevisionen heril? Hvorledes opfatter den nu dette? Den erindrer vel om, at der ikke maa afsolbes Udgifter uden Bevilling? Den har vel et Ord om, at nu gjælder det — ja, den ærede Drøfter tillade mig at citere ham — om at vise, hvorvidt det danske Folk skal udfylde sin Plads i de konstitutionelle Folkeslags Række, og om det vil taale noget Saadant? Den minder vel i det Mindste om Bevillingsmyndigheden og dens Betydning? Nei, ikke Noget af Alt dette. Statsrevisionen tager denne Sag paa en hel anden Maade og skriver følgende Bedtegning: „Giver ikke Anledning til Indstilling.“ Altsaa den Omstændighed, at det Hele er brugt, og at der er stiftet Gjæld, giver ikke Anledning til Indstilling. Jeg tror ikke, det skal være muligt tydeligere at udtale Ministeriets Raadighed over Reservecapitalen. Man vil nu maaske sige, at Statsrevisorerne ogsaa ere Mennesker, og at det jo var tænkeligt, at de ikke havde været ret opmærksomme paa; hvad det egentlig var, der forelaa. Selv den gode Homer kan en Gang imellem falde i Svøn, det var da tilgivseligt, om det Samme ramte en Statsrevisor. Det vil derfor være heldigt, at man undersøger, hvor vidt det, der passerer i følgende Aar, stemmer med, hvad jeg her har fremsat. Jeg skal derfor tage et Par Betænkninger fra et Par senere Aar og dertil først vælge Regnskabet for 1862—63. Der kommer en ny Underbalance til Stede af omtrent